

Ilustrovan zabavni list.

Številka 18.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Dober svet.

Slavuljo drago kliče slavulj,
Poljublja rožo lahni metulj,
Z vetričem milim drevesa igrajo
In valčki travci ljubko šumljajo.

Oj vse se ljubi, vse veseli,
Le moje srce se žalosti:
Po tebi zaman, zaman koperneva,
Ti trdosrčna, neusmiljena deva.

In potok mladenču zašumi,
Tako-le mladenča pouči:
„Kaj tukaj se jočeš in tu mi žaluješ
Čemu pa na holmič tja ne potuješ?“

Gostilnica nizka ondi stoji,
V njej toči pa žlahtnih jagod se kri.
Prijatelj le pojdi, le pojdi tje gori,
Naroči starine si, nič ne govori.

Nič ne govori, pij samo,
Dokler pred očmi ti ne bo temno,
Da več ne boš zrl metuljev in cvetja,
Čul valčkov in milega slávčjega petja!“

Ubogal je valčke in šel je v breg,
Spusté se žalobne misli mu v beg:
V naravi ne čuje gleda ljubezni —
Odkod bi prišli premislíki jezni?

Razgovor.

Na zemlji nisi porojena,
Oj deva ti krasnà!
Ti v radost si mi poročena.
Iz jasnega neba!

Iz jasnega neba te Bog mi
Je angelja poslal,
Nemira srčnega, nadlog mi
Rešnika daroval!

Na zemlji jaz sem porojena,
In tu stoji moj dom!
A le kot poročena žena
Rešnik ti, angelj bom!

A ti sedaj že angelj meni,
Moj ljubček biti smeš —
Da prstan zlat ne škodi ženi,
Dekletu ne, saj veš!

Tinski.

Kako je Krivčev Jaka Trpotčevo Nežo snubil.

Pripoveduje C—t—č.

(Dalje.)

Ker sta Trpotčeva le še pomišljala, apostrofoval je Jurij sledeče:

„Kaj se bosta neki obotavljala, dajta mi jo, pa je konec besed!“ — Važnost tega trenutka prevzela je celó Jakca, da se je ohrabril do sledeče opazke: „Dajta mi jo, ne bo Vama žal!“ —

Glavi Trpotčevih zakonskih sta se majali še nekoliko trenutkov v navidezno mučnej neodločnosti, še se je glasil Trpotčev: hm, hm; slednjič pa zdrsnejo Trpotcu usodne besede z jezika:

„I nu, naj pa bo, v božjem imeu!“

„Naj bo no“ — pritegne hitro Trpotčevka. Mej Trpotcem in Trpotčevko vlada namreč od nekedaj redko — lepo soglasje: kamor se nagne on, tja se nagne tudi ona; proti njega avtoriteti ni opozicije. Tak je naš Trpotec; mož je, celi mož! Pravijo, da vsi možje niso taki. Sram jih bodi, da niso taki! Slava Trpotcu! Mi stojimo z obema nogama v njegovem taboru. „Mož bodi absolutist v družbinskem krogu — seveda pravičen absolutist“ — to je načelo Trpotčevo in mislimo, da je jedino — pravo. Seveda on pove to bolj po domače: „dokler bo ta-le gibal — in takrat pomiga z mazincem proti onemu, s komur govori — ne bo veljala v hiši druga, nego moja.“

Tako so zaročili Nežo, ne da bi bila ona sama navzoča; pogodba se je sklenila v nenavzočnosti jednega interesentov. Je že taka navada na kmetih.

Jurija so pa obdajala čuvstva zmagovitega oblegovatelja po dovršeni kapitulaciji.

V tem, za Jakca historičsko-važnem trenutku prikaže se Neža z golido v jednej in s svetilnico v drugej roki. „Dober večer, Bog daj!“ pozdravi plašno in sramožljivo, kakor se pametnemu dekletu spodobi.

„Bog ga daj! Nežika, si-li dosta namolzila?“ odzdravi jej hitro Jurij.

Trpotčevka se jej hitro približa, pocuka jo za krilo, češ: pojdi z mano — in zginili ste v sobo poleg kuhinje.

V presledku, ko sta imeli Trpotčevka in njena hči velevažen pogovor v sobi, utripalo je Jakcu srce prav mogočno; zdelo se mu je, da stoji na samej žrjavici.

Kaj mislite, to pa tudi ni kar tako, če vem: zdaj-le se bo odločilo. Trpotec in Jurij sta pa imela mej tem časom dogodku in položaju primeren pogovor.

Odpro se sobna vrata in vrneta se: Nežika rudeča, kakor vrtna roža. Trepalnice je povsila doli čez očíj, da bodo vedeli, da jo je hudo sram. To je že neizprosni zakon za vsako pošteno nevesto: sram jo mora biti.

„Nežika, pojdi bližje no, kaj te je sram!“ zakliče jej Jurij.

„Le stopi bližje, no“ — prigovarja jej oče.

Mati jo pa parkrat dregne ob komolec — seveda tako, da nobeden ni opazil, češ: ubogaj no!

Tolikim pozivom od vseh stranij ni se mogla upirati, stopila je bližje k ognjišču. Trepalnice so jej bile še vedno povešene čez oči, ni si upala pogledati kvišku. Ne vemo pa, jo je bilo res tako sram, ali pa se je le tako delala. Kmečke neveste imajo svoje stare tradicije, katerih se drže z železno konsekvencijo; nikdar se ne ve, koliko je resnice in koliko le tako zavoljo lepšega. S tem pa nikakor nečemo sumničiti vrle naše Neže. In če je tudi res že kedaj „kaj bilo“ — saj veste, da hudobni jeziki nikdar ne molče — pokrito naj ostane s plaščem krščanske pozabljivosti.

Tudi Jakca je bilo tedaj odločno sram, skri-val se je v senco Jurijeve zadnje oplati. Bil je v stanju nekake nezavednosti; ne verjamemo, da bi bila kri pritekla, ako bi ga bil kdo s šivanko zbo-del. Le tedaj ko je mislil, da ga niklo ne opazuje pomižikal je tja proti Neži. Jaka je bil vedno tak: on ni mož lastne inicijative; one vrste ljudij je, ki se dajo vedno od družih naprej porivati. Zato je pa Jurij dobro vedel, da se Jakčevo kolo ne bo nikdar vrtilo, ako je ne bo on zavrtel. Ker je stal med Jakcem in Nežo, umaknil se je za toliko od ognjišča, da se je odprla pasaža za jedno osobo; in zajedno je pomižikal z desnim očesom, češ: Jaka stopi, „die Bahn ist frei!“ Ali zakonski naš kandidat tudi tega „migljaja“ ni razumil. Tedaj mu pa je dal Jurij zopet jednega onih zdatnih opominov tja pod rebra, ki naj bi bil kategorični imperativ: gumpec, stopi no bližje. To je pomagalo. Šepave svoje noge prestavi za par korakov in —

poleg Neže je. Kdo izmed nas, ki se žensk vender tako neznansko ne bojimo, bi mislil, da je Jakec Nežo spodobno pozdravil in sprožil priliki primeren pogovor. Kaj še! Zihajoč se na šepavih svojih nogah, vzdihnil je parkrat prav plašno: ja, ja! To je bilo vse, več ni zmoget. Hoteč ga spodbuditi, dregal ga je Jurij ob komolec in tudi Trpotčevka si ni mogla kaj, da ne bi se rahlo nasmehnila tej možkeji neokretnosti. Da se neveste drže „cimfrasto“, naj že bo, to je njih stara svobodščina, a ženin bi moral biti vender malo bolj rezek. Tako nekako je mislila mati Trpotčevka in prav je imela. Njen Trpotec svoje čase ni bil tak, ves drugačen je bil. Vaška kronika govori, da se je takrat Trpotcu, še bolj pa nevesti in njenim starišem, neznansko mudilo s poroko in ko se je rodila Neža, ugibale so zlovoljne sosede to in ono, ker presledek mej poroko in rojstvom ni popolnem odgovarjal zakonom nature. Če kronika laže, tudi mi lažemo. Ali od tedaj je že tako dolgo, da skoraj ni več res. In kdo bo tudi pogreval stare grehe!

„Raca na vodi, kaj se tako držita?! Jaka, kaj nimaš jezika, povej no Nežiki, kaj smo se domenili!“

In sedaj je Jakec ubogal.

„Nežika!“

Neža pa je povabila trepalnice še nekoliko nižje; glavo je nagnila proti tlam, z levo roko prijel za predpasnik in s prsti desne roke svalkala vogal predpasnika, kakor mi osvalko. To je navadna pozitura deklet, ko so v zadregi in ko se stavi do njih vprašanje, ki jim prižene kri gori do ušes.

„Nežika, z očetom in materjo smo se pogovorili, da bi se midva vzela.“ — Do tako dolgega govora se Jaka nocoj še ni vzpel; je pa tudi bilo treba skrajnega napora.

„Dobrega moža boš dobila, rad te ima in te bo tudi zmiraj rad imel!“ prigovarja Jurij.

„Neža pridna bodi, pa ubogaj, ne bo slabo zate“ — opominja skrbni oče, dasi je dobro vedel, da bo ubogala. Zato je že mati skrbela.

„Zakaj bi ne ubogala?! Kaj jej bo, nič jej ne bo, primaruha!“ — vsklikne Jurij veselo in brezskrbno, kajti temu besedičenju ni pripisoval nobene važnosti več; to je bilo le še malostno pokanje pušk po dovršeni kapitulaciji.

„Kaj češ Neža, večno ne moreš tako ostati“ — in Trpotčevka je potegnila z roko preko očesa, kakor bi si otrinjala solzo.

Jakec pa je bil še vedno v hudem dvomu in strahu, boječ se, da bi Neža ne odrekla.

„Neža, jaz tudi mislim, da bi bilo dobro, ko bi se midva vzela; ne bo ti slabo ne, boš videla da ne!“ — Toliكه gostobesednosti ne bi bil nikdo pričakoval pri Jakcu; Jurij je bil ves presenečen.

„Če mislite, da bo prav, pa naj bo“ — vdala se je Neža in takrat se jej je zasvetila prav zares solza v očesu. Jakcu pa se je odvalil težak kamen od srca, najrajši bi bil zaukal, dasi sicer ni bila to njegova slabost.

Tedaj se je prigodilo, kar je Jurij že dolgo in željno pričakoval: Trpotčevka je prinesla majoliko vina, kruha in nekaj, kar je po svinjini dišalo.

(Dalje prihodnjič.)

N i g a l

Bil k meni je prišel,
Poljubek je hotel.

Da se kaj ne zgodi,
Poljuba dobil ni.

Klobuček vzel je svoj
In šel je ljubček moj,
Odšel je kar molče,
Ni rekel, kam da gre.

Zaman zdaj čakam ga,
Nazaj ni ljubčka;
Zaman si ga želim
Ter se po njem solzim.

Ko bi nazaj prišel
In bi poljub hotel,
Kar precej ga dobi —
Še dva in tudi tri.

G o r j é.

Kako mi je težko
Okrog tega srca!
Oj srce ti bolno
Kedaj gorje nehá.

Ta šum in hrup svetá,
Kako me ta tišči!
Umiriti srca,
Nikjer zdravila ni.

Zaman, zaman želi
To borno mi srcé,
Da sladki mir dobi,
Vtolaži si gorjé.

Pa prazne so želje —
Dok prazna mošnja bo
Mi mučilo srcé
Gorje neznosno bo!

Iz Krokarija.

Preobširno vošilo.

Kodrov Matevž srečuje visokošolca, znanca iz detinskih let, v dan njegovega godu, ustavi ga želeč mu vse dobro z besedami: Danes je „Vaš“ god, vošim „Vam“ srečo povsod. — Prijatelj! — pretrga mu visokošolec vošilo — ne, ne! ne voši meni za vse, ki danes svoj god praznujejo, bolje je, če vsakemu posebej vošiš, kajti jaz jim ne bodem tvojega vošila poročal!

Silna žeja.

„Dober dan, mati! Imate kaj kislega mleka?“

„Imamo, imamo!“

„Dajte nama ga latvico, pa veliko kruha noter, ker sva silno žejna.“

Razumeli ganiso.

Društvenik: Hudo sem se opek, gospod predsednik!

Predsednik: Kje neki in zakaj?

Društvenik: Teden dni je, kar sem v zboru svojim sodrugom — saj ste vi tudi nauzoči bili — govoril o žganji, ter jih nagovarjal, naj popuste to (škodljivo) pijačo, rekoč: „Proč, proč z žganjem!“ In glejte čudo! ni ga bilo še od onega dne človeka v mojo prodajalnico po žganje. Lahko tedaj vidite, da sem na škodi.

Predsednik: To je, da trpite škodo. Zakaj pa tako lakonično govorite? Saj veste, da si slednji človek misel kratko izraženo na različne načine razlaga. Trebalo vam je le še k besedam: „Proč z žganjem!“ dostaviti: „iz moje prodajalnice.“ Tedaj bi gotovo še raje, kakor dosedaj, k vam hodili po to pijačo. Trudite se prihodnjič, mnenje svoje dovolj razjasniti.

Natančna spoved.

Matijček, prišedši k spovedi, spovedal se je že vseh v pretečenih kvartih storjenih grehov. — Že je obmolknil in pričakoval spovednikovega pouka, kar zopet spregovori in pravi: „Vem pa še nekaj, pa nečem povedati!“ — Ne obotavljaj se in povej vse, karkoli ti še teži vest! nagovarja ga spovednik, predstavljajoč mu grozovite, in to večne muke v peklu radi jednega samega zamolčanega greha. Toda Matijček je neizprosni, ne gane ga vse to nič, ne da se pregovoriti. Slednjič vender ko mu spovednik pritrjuje, da ne sme in tudi noče nikomur ničesa povedati, omeči se Matijček in reče: „Za tičje gnezdo vem!“ Spovednik se nasmehne in ga praša: „So-li že mladi notri, ali še jajčeka?“ — „Še jajčeka!“ odgovori Matijček. No, pravi spovednik, le nikar se ne boj, ne bodem ti jih prevzel ne!

Zaletelu et consortibus.

Po plankah in zidovih le
Modrino svojo javljaj;
Po vseh vogalih, ako ti
Ugaja, mi zabavljaj.

Kaj da Zaletel „kunšti“ se
E tutti quanti, briga
Res malo Pikca, tudi če
Ga vsak i á obriga.

Pikec.

Predavanje.

— — — Mož, dragi moji; mož, kakeršnih dandanes ni. Mož, kateri nam bode vedno ostal v spominu in katerega slednji otrok nosi globoko v srci zapisanega. In kdo je bil ta mož? Ta mož je bil; ta mož je bil; e—e—e— hudiča, sedaj sem pa njegovo ime pozabil.

Salomonsko-modri ukaz.

Bilo je zadnje dni pred odhodom slovenskega peš-polka „Milan“ iz Pulja. Obiščem Ljubljančanom dobro znanega narednika, mnogoletnega mi prijatelja. Na večer zapustiva vojašnico. A predno odideva, zakliče narednik: „Tagšarž! Korporal prisopiha brzim korakom. In sedaj mu da narednik sledeči ukaz: „Tak' da veš, ob peti uri zjutraj me pokliči; če boš pa videl, da me ni doma, me pa ni treba buditi.“ Jaz sem pa rekel naredniku: Vidiš sedaj te bo pa ubogal, kajti gotovo te ne bo zbudil, ako te ne bo doma. „Ti si jeden v . . . ,“ bil mi je odgovor.

C—t—č

Iz spominov Brlinčkovega Mihe.

Zidar je popravljaj pri cerkvi in tudi nekaj pri prižnici. Gospod župnik je bil pri delu navzoč in mu zaukazoval, kako mora narediti, da bo lepše in bolje. Kar šine šaljivemu gospodu v glavo misel in reče zidarju: „Ti Luka Storžev! stopi kar gori na prižnico in poskusi, da bom videl, če ti bo šlo kaj po vrsti!“ Luka Storžev ne bodi len si ne da dvakrat reči in že jame tako-le na ves glas govoriti:

„Tekom tega tedna obhajamo spomin sv. apostolov Petra in Pavla. Iz priprostitih ribičev postala sta svetnika. A nista lovila takih rib, kakeršne prinese ribič v petek vašej kuharici — dobra ženska, Bog jej daj zdravje, meni je že dala včasih kak kozarec — temveč, (s temi besedami iztegne desno roko in levico na ramo položivši reče:) — Pri moji duši, take sta lovila in ujela!“ „Oj nesnaga grda, bogokletnež, kar spravi se doli, ki v cerkvi tako grdo proklinjaš, — pravi jezno gospod župnik v jednem glasu — „ti bi že ne bil za to.“ — In konec je bilo pridige.

Goriške resnične novosti.

(Iz potne torbe goriškega narodnega pohajača.)

III.

Nek Cecilijanec se je izrazil v Dornbergu dne 15. t. m. pri pevski produkciji, da od njih društva ni pričakovati niti koraka za slovansko liturgijo.

Zopet drug (šebreljski Nemec) — nam je uneto dokazoval, da mi Slovenci se imamo zahvaliti za omiko jedino le Nemcem!!

Zatraceni, svet kaj hočeš še več!?

Mi se imamo zahvaljevati za omiko onim ljudem, ki so bili našega svečenika sv. Metoda vrgli v ječo, ter tako izpehali naš jezik iz cerkve; — onim ljudem, ki so moravskemu kralju, Slovanu Ratislavu oči iztaknili? — onim ljudem, ki so po smrti sv. Metoda, okolu tristo slovanskih duhovnov, Metodijevih naslednikov v ječe vrgli, ter potem vse slovanske knjige uničili in sežgali?

Ubi pamet!

Ako res mislijo vsi Cecilijanci tako, tužna nam majka! Ti ljudje, zaničevalci sv. Cirila in Metoda, hočejo pa še prositi sveta brata, da bi izprosila pri Gospodu, da navdihne naše pravoslavne brate, da se vrnejo v naročje rimsko-katoliške cerkve trobit na — latinski rog.

Risum teneatis amici!

Mi Slovani pa prosimo sveta brata, naj izprosita nebo, da razlije prokletstvo nad vse sovražnike slovanstva, zajedno nasprotnike slovanske liturgije. Ako ima Cecilijansko društvo res namen gojiti koralno petje v cerkvi, naj nam priredi samo jedenkrat ono mašo „Gospodin pomiluj nas“, katera se večkrat prepeva v Trstu v pravoslavni cerkvi, ki ima tako mile glasove, da človeku pretresejo srce in dušo, katero povzdiguje k stvarniku nad pozemske višave — vse drugače, nego cecilijansko latinsko lajsanje — — — in to, ohranili bomo kot največji naroden zaklad — in tako se bo ujemalo ljubljanskega Foersterja pismo: last! — rast! — čast! —

Napivalo se je slednjič na Š. vrtu, najprvo sv. Očetu papežu, presvetlemu cesarju, goriškemu nadškofu itd.

* * *

Strašansko slavnost priredi društvo „Pro patria“ prihodnjo nedeljo (25. t. m.) v Gradiški, furlanskem mestu, na desnem bregu Soče. Pričakuje se skupaj gotovih sto tisoč izraelovih otrok, — ker že zdaj se ugiba, kaj učiniti v slučaju obilega pohoda propatrijotičnih somišljenikov; — za to so pa nekatere blagodušne trgovske tvrdke iz Gorice (mej katerimi je gotovo tudi Miha Furlani) darovale pet tisoč slanah suhih „košpetonov.“

Pisalo se je že na vse kotlarje, ako bi se dobil tako velik kotel, v katerem bi zajedno iz vse moke in za vso množico polento skuhal. Ker pa nima nijeden kotlarjev tacega kotla, sklenil je občni zbor „Pro patria“ in odločil za to — sred Gradiške vodnjak, v katerega vsujejo vso moko zajedno, okoli pa nalože sto kubičnih metrov drv, darovanih po nekeji tvrdki iz Vidma. V skrbeh so nadalje za drog (polento mešalnik) pisali so v Ameriko po oni čudodelni stroj, s katerim se prepeljujejo hiše itd. da prepeljejo iz „Merkaduče“ zvonik, s katerim zmešajo vso polento na jedenkrat — in vse to s pomočjo nekega stroja došlega iz Turina.

Ko bo tedaj polenta gotova, spečejo onih sto tisoč „košpetonov“ na živinskem trgu, kjer bode velikanski obed.

Kakor se čuje, utegne se goriški „chef“ „Pro patria“ — dohtar zgodnjih hrušk, prejesti polente in „košpetonov“ — na kar pa ga utegne prijati „pelagra“ — — — a v tem slučaju, pride dr. Ciato iz Trsta, ki ga bode kuroval — in konec bode hrupa.

* * *

Goriški „Corriere“ od 17. t. m. trdi, da ni res, kakor piše „Soča“ od 16. t. m., da je Gorica laška, nego popolnoma slovenska, ker Lahi so le tujci in Slovenci domačini.

* * *

Ubogi goriški pijanci zdaj v tej strašanskej suši ne vedo kaj početi; vina ne dobe na kredo, ker nova sekucijska postava je — opolzla; — goriški magistrat pa jim je začel zdaj še vodo zapirati — tedaj dvakrat gorjé.

K r o k.

Spevali razni pesniki naši.

„Prijatli se objemajo,
Pojejo, si napivajo,
Veseli so in ukajo.“ (Potočnik.)
„Vince rumeno,
Čisto in sladko
Teče jim gladko.“ (Vilhar.)
„Marsikdaj se govorica zmeša.“ — — (Preširen.)
„Podaj prijatelj mi rokó,
Pod milo ideva nebó.“ — (Jenko.)
— „Oj težka pot, oj tožna pot — —“ (Gregorčič.)
„Semtertje“ — — — — (Vilhar.)
„Zemlje skoraj noga ne čuti. (Levstik.)
„Navzdol po svitem kremenu.“ — (Levstik.)
„Primi čelov zemlja mila.“ — — — (Razlag.)
„Kar je črna zemlja dala,
Vzame črna zemlja spet!“ — (Cegnar.)
„Jedino to je žar svetla.“ — (Funtek.)
„Zemlja se zagrne v t'mine,
Glava težka mi zaspi.“ — — (S. Jenko.)
„Vstani! glas neznan mi reče,
Srce v strašni je oblast!“ (S. Jenko.)
„— — — — —“ „Sije že dan!“
In sulice ostre in meče ob dlan.“ (Gorazd.)
„Saj vem, da mora vsak umret!“ (Preširen.)
„— — — — —“ „Sto paj, naprej!“ (Gorazd.)
„Zdihujem, vprašam vedno, kje?“ (Potočnik.)

„Iz neme cele v živi svet
Mlad samotar strmi!“ — (Gregorčič.)

Iz Krokarja.

Krepki izrazi.

„Prijatelj, ti si osel!“

„Ne verujem; kajti osel nima pameti, a jaz jo imam gotovo, ker vem, da si ti osel.“

Ženska zvestoba.

Jaz nekedaj imel sem deklico zalo,
Bila ti prijazna res,
Las zlatih in plavih oces, —
In danes jej v pesmi za to dajem hvalo!

Le mene izjemno da boče ljubila,
To vedno prisezala je,
Z menoj se zavezala je,
Da nikdar ne bova se več zapustila!

A ženska velja kaj prisega, obljuba,
To ve kdor že skusil je kdaj,
Sveta kdor prebrusil je kaj,
Da družega nič ni kot časa poguba.

Dokáj me je časa prav zvesto ljubila —
In — ustna na ustna — takó —
Veselo je znama nebó, —
Naenkrat pa se mi je izneverila!

Pri plesu — na deskah jej nekedo dvôri, —
Bil pravi ta res je lizún!
Ko glas pa se čaje iz strun,
V vrtincu zdrčita po plesnem prostori!

Gotovo prijetno.

Prvošolec Šilar trdil je svojemu očetu, da poučuje izmed vseh profesorjev gospod profesor Gugec najbolj prijetno, (ker ga je večkrat prijel za uho.)

Izgovor.

Gospod (korakajoč): Vi Janez ste pa res celoma pokvarjen značaj, še na to, kar sem vam jih zdaj povedal ne zarudite!

Sluga: Oj, milostijivi gospod, zarudim, zarudim, a le pod kožo, da tega nihče ne zapazi! —

Ni potreba.

Prvi učenec: Tone, povej mi vendar, zakaj tvoje čevlje le od spredaj osvetliš; od zadaj jih pa še ne očistiš.

Drugi učenec: H čemu bi jih osvetil od zadaj — saj jih tam tako ne vidim.

Koketno se vodita v svetli dvorani,
Bil večer jima je medén.
Kot lađák bi snivala sen —
Ljubiti se jima — i nikdo ne brani!

Noč kratka! — a kmalo i ta je minila, —
Ločitve je ura prišla,
Zdaj se zapustita oba —
Otožno na dom sta vsak svoj se vrnila!

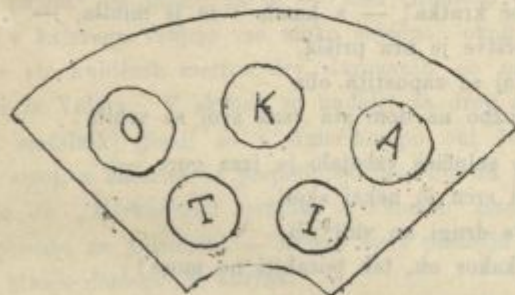
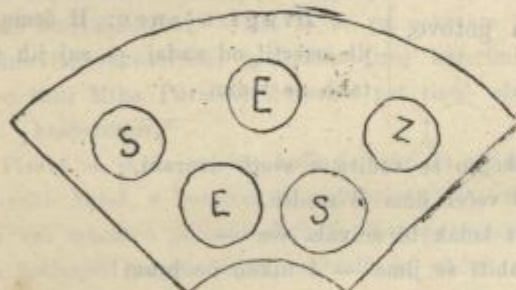
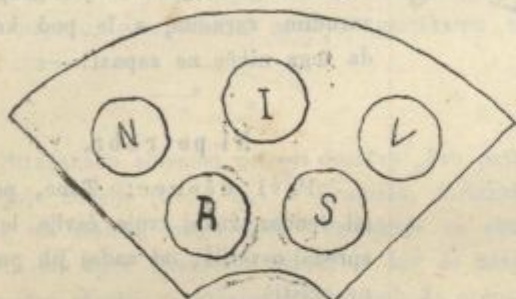
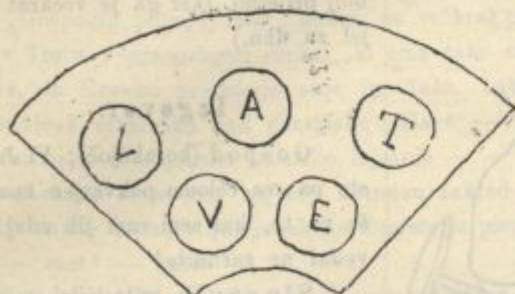
Ko solnčice vzhajalo je izza gore —
Pri srcu jo nekaj skeli
Dve drugi ko vidi oči,
Nikakor oh, teh pozabiti ne more!

A solnce za goro še ni posijalo —
Kdor hočeš — ta čudež poglej
In tacega svetu povej —
Da se jej srce je za družega vžgalo.

Véruje zvestobo naj žensko kdor hoče —
Jaz že je ne bom nikedár! —
Nositi kdor v prsih vihár,
Življenje do groba peklensko kdor hoče.

Zagonetka.

Priobčeni štirje četvrtkrogi naj se tako sestavijo, da se bode brala znana prislovica.

Rešitev in ime prvega rešilca prihodnjič.

Krinolina.

Krinolina, menda zadnja, vidi se lahko na cesti iz Novega Mesta proti Metliki skoro vsak dan — še nekaj časa — dokler bode namreč živila vse časti vredna gospodičina, v sredi med Podgorci stanujoča, ki je v tolažilni spomin na mlada leta ohranila to lično nošo.

Bog ji daj še mnogo let, deželnemu muzeju pa po njeni smrti — obroč.

Prošnja: Zvedenci v zgodovini mōd se prosijo, da povedo ali je stoletnica Krinoline že minila, ali jo omenjena gospodičina še lahko praznuje?

Iz Gorice.

Čital sem, kako graja goriški petelin poštenega narodnega rezervnega poročnika, ker je o „Gimnastiki“ resnico govoril. Jaz moram onega gospoda poročnika le pohvaliti, ker je narodnjak in se ne boji nikomur resnice v obraz povedati. Neverjetno se mi zdi, da bi on bil povabil v čitalnico deklet, ki se po taci družtvih šopiri in za brivci dirja. Dekle pa naj sedaj le kviško glavo vzdiga, naj jo le visoko nosi, saj petelin bi jo bil tako rad poljubil s kljunom, s kojim je malo popred na gnoju brskal in smrad kljuval! Prosit!

Goriški postopač.

Rešitev skrivnostnega napisa.

„Kaj gre gori vsaki dan do dvanajstih, pa potem poredama zopet doli do šestih? To so kazavci na hišni uri.“

Prav jo je rešil gosp. Franjo Freiham v Št. Ilju v Slov. Goricah.

Cenjene naročnike, kateri za tretje četrletje še niso obnovili naročnine, uljudno prosimo, da blagovole to o pravem času storiti.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pōli velike četvorke ter stoji po pošti prejemano celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice šte. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.